

костъ на мислитѣ; но духътъ на тѣхната поезия ми остана чуждъ — духъ на ресигнация и разочарование — и пессимизмъ у послѣдния — който не отговаряше на моята жажда. Той бѣ несъвмѣстимъ съ младежкитѣ пориви и идеали, които трѣбвахъ на моето поколение, извикано на борба, урисано да исковава бѣдѣщето...

Ако има мои работи въ проза или въ стихове зачнати подъ влиянието на чужди вдъхновения, то тия вдъхновения сж дошле отъ западъ... Викторъ Хюго, Байронъ и Хайне, тие властители на умоветѣ на нашия вѣкъ, сж упражнили възъ мене своето благотворно въздѣйствие. Особенно първий — съ мощната си рѣчь и полети... Но въ нѣкои мои граждански стихотворения стои пессимизмътъ на Некрасова, както въ нѣкои поеми — вѣянето на Шевченковий лиризмъ.

Гоголь ми е останалъ обаче винаги чуждъ, недостъгаемъ.

Успѣхъ ли да отбранъ отъ набѣдата въ московщина Митрофана и Дормидолски — иначе — честни русофили? — Незнамъ. Но азъ си исказахъ, каквото ми се искаше — за моята си черга, въ моята си книга. — Всѣки пѣтель на купището си пѣе. — Сега да турж точка и да кажъ сбогомъ на прозаявкитѣ на читателитѣ си...
